

Videti samega sebe

Zanimive so naše oči. Kratkovidni smo za svoje slabosti, a imamo sokolovo oko za napake drugih. Oslepimo, ko je treba videti vrline v drugih ljudeh, a spregledamo, ko je treba videti njihove temne strani. Vsakemu se dogaja, da bolje pozna tuje grehe in napake, kakor svoje. Pogosto vidimo samo tisto, kar je negativno v drugih.

Kaj nas preprečuje, da vidimo, kaj je to? To so pogosto naši koncepti, razni predsodki, razne etikete, ki smo jih prejeli v sebe, razne izkušnje, zavist, ljubosumnost, drugi negativni občutki, kar človeka zaslepi in ne vidi.

Sprašujemo se kako spregledati, kako videti? Moramo si vedno znova prizadevati videti sebe s strani. Gospa pravi: Delajte na svojih srcih, kakor delate na polju. Prvi korak pri tem delu je videti sebe. A to ni ravno enostavno, ker spoznavanje samega sebe ni nikoli dokončano. Ono je neprestana naloga. Kako se dogaja spoznavanje sebe? Jezus nas uči, da se je treba umakniti v tišino, ker tišina nam lahko pomaga videti samega sebe. Spomnimo se, ko Jezusa želijo postaviti za kralja, se On umakne v tišino, na Goro, popolnoma sam. Med slavo in samoto Jezus izbere samoto, odnos z Očetom v samoti. In to je smisel molitve. Umakniti se v samoto, v tišino, biti z Jezusom, gledati v Njega.

Nekega dne pridejo ljudje k osamljenemu redovniku. Vprašajo ga: Kateri je smisel tvojega življenja v molku? Redovnik je bil ravno zaposlen z zajemanjem vode iz globokega studenca. Reče svojim obiskovalcem: Poglejte v studenec. Kaj vidite? Ljudje so gledali v globoki studenec in rečejo: Ne vidimo ničesar. Čez kratek čas pokliče puščavnik obiskovalce in jim reče: Glejte v studenec. Kaj vidite? Ljudje so ponovno gledali dol in rečejo: Sedaj vidimo sebe. Redovnik reče: Ko sem malo prej zajemal vodo, se je ona vzvalovila. Sedaj je voda mirna. To je izkušnja tišine. Vidiš samega sebe.

Videti samega sebe ni enostavno. Mi lahko vidimo sebe v ogledalu, ko stopimo pred ogledalo in gledamo svojo zunanost. To nam ni problem, to radi počnemo. Želimo se videti v ogledalu, videti kakšni smo, kako izgledamo. Ali je nekaj napačno na nas, nekaj neurejenega. Ampak težje nam gre, ko je treba videti svojo notranost, ravno to

je važno. To se dogaja s kontemplacijo, v tišini, z molitvijo. Videti sebe zahteva refleksijo, zahteva čas, vztrajnost, resnicoljubnost. Želim videti samega sebe – to ni delo za en dan. Zablode, ki smo jih usvojili, morajo odpasti ena za drugo. Tem več zablod odvržemo, to je bolje za nas. Potrpežljivo, kot Jezus pravi: Ne trgaj plevela, ker lahko utrgaš pšenico. Potrpežljivo delati na sebi, vedno znova odkrivati razne zablode, razna zgrešena razmišljanja, katera imamo, razne napake, razna negativna čustva, ki se lahko vrinejo v srce. Odkriti jih, prepoznavati jih, moliti se Svetemu Duhu, kakor Jezus pravi: Poslal vam bom Svetega Duha in On vas bo uvajal v resnico.

Za tem brati Božjo besedo, ker Božja beseda nam pomaga, da beroč te zgodbe v Svetem pismu prepoznamo sebe. Kakor je David prepoznal svoj greh, ko je poslušal Natanijevo zgodbo, ko mu je pripovedoval. Izaija spoznava v svetišču, po mističnem izkustvu prerok Izaija doume kdo je in reče: Joj meni, propadam, ker sem človek nečistih ustnic, v narodu nečistih ustnic prebivam, a oči so mi videle Kralja Gospoda nad vojskami. V srečanju z Bogom prepoznam sebe. Kakor Peter, ko sreča Jezusa, ko doume kdo je Jezus, on doume, kdo je on sam in pravi: Idi od mene Gospod, ker sem grešen človek Gospod. Pred Jezusom Peter spozna sebe.

Tudi ko smo pri sveti maši, se približamo Jezusu, da bi doumeli, kdo smo in kakšni smo, da bi bolje videli sebe. Naj nam sveta maša pomaga, da spregledamo, da bolje vidimo sami sebe.

Medjugorje, oktober 2013

Vir: <http://radio-medjugorje.com/hr>

Del pridige poslušal, prevedel in zapisal Zlatko Šehovič